

Vila Blanca

Sant Vicenç de Montalt

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Passeig dels Pins, núm. 37

Coordenades:

Latitud: 41.567861771843
Longitud: 2.5105449557304
UTM Est (X): 459191
UTM Nord (Y): 4601914

Classificació

Número de fitxa 08264 - 22
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Noucentisme
Segle XX
Any 1909
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Número inventari IPA, núm. 9035
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial - productiu
Titularitat Privada
Titular: 9221203DG5092S0000RU
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: ds., 21/09/2024 - 12:22

Descripció

Casa aïllada als quatre vents amb un volum central de planta quadrada amb planta baixa i dos pisos i tres cossos de planta rectangular adossats a la planta baixa: façana principal i façanes laterals, i un altre cos semicircular adossat a la façana posterior. Les cobertes són planes. La façana principal, orientada a migdia, s'estructura simètricament a partir de tres eixos de verticalitat, definits per les obertures. Destaca a la planta baixa el porxo d'entrada sostingut per quatre columnes estriades d'estil jònic. La coberta del porxo és una terrassa de la planta pis, amb barana de ferro. Totes les obertures són de llinda recta i amb persianes de llibret. Tenen un recreixement al voltant amb la part superior curvilínia, pintat d'un to més clar que destaca del fons terrós. El parament està coronat per una cornisa. En els cossos laterals, les obertures són de mig punt, amb protagonisme per les arquivoltes. En general, l'equilibri, la sobrietat i els detalls neoclàssics formen part del programa noucentista que pretén recuperar les arrels clàssiques del mediterrani.

A part de la casa, la finca té una superfície d'uns cinquanta-set mil metres quadrats. El disseny del jardí és obra de l'arquitecte paisatgista Jean-Claude Nicolas Forestier, autor de diversos jardins i parcs de Barcelona i d'altres llocs d'Espanya i de França. Forestier dota de grandiositat la finca en ordenar els espais exteriors en funció de l'edificació principal i de les possibilitats que li ofereix l'entorn. Crea recorreguts i terrasses; combina elements arquitectònics lleugers amb vegetació de gran frondositat. Ordena els diferents espais segons la utilització: per a l'oci o l'esport. L'edificació principal va quedar situada al centre del conjunt per permetre, a més dels usos propis de l'estiu, el gaudi del paisatge proper, en termes propis del noucentisme.

Observacions:

A la Guerra Civil espanyola, el maig de 1938, sota l'empara de l'ambaixador de Mèxic, s'hi realitzaren unes colònies infantils d'estiu que varen justificar visites d'autoritats diverses (catalanes, basques i republicanes), segons l'origen dels nens. Més endavant, a finals de 1938, la finca fou ocupada pel president de la República, Manuel Azaña, i pel seu seguici. D'aquest període, s'ha conservat el refugi antiaeri. Es tracta d'un espai soterrat adjacent a l'edificació principal amb doble accés: un des de l'interior i un altre des del jardí. Es va planificar per facilitar l'evacuació i per apaivagar els efectes de l'ona expansiva d'una bomba. L'espai d'estada està resolt amb formigó, previsiblement armat i, els de pas, amb paredat i volta ceràmica. Té una longitud total d'uns seixanta-cinc metres, la zona d'estada és d'uns vint-i-sis metres quadrats i l'alçada interior màxima és de dos amb sis metres.

Història

El promotor fou Marcelino Coll Brugada (antic propietari de gran part dels terrenys que hi ha arran de la carretera N-II, des de Caldes d'Estrac fins a la riera del Balís). Ell, però, no hi va residir gaire temps perquè, de seguida, la va vendre a l'empresari i polític català, Joan Pich i Pon.

Pich i Pon va ser un polític del partit radical que havia estat regidor de Barcelona (1905) i després diputat a les Corts i senador. Va ser comissari de l'Exposició Internacional de Barcelona de 1929, juntament amb Cambó, i posteriorment, el 1935, fou alcalde de Barcelona i governador de Catalunya quan la Generalitat fou suspesa pels fets d'octubre de 1934.

L'any 1922, l'arquitecte Josep Puig i Cadafalch fa algunes reformes a la casa. A l'exterior, va fer-hi els fanals del jardí i la masoveria i, a l'interior, va dissenyar el mobiliari del menjador (similar al de la casa Ametller).

Durant la Segona República, la casa va ser l'escenari de trobades diverses, sempre al voltant de Joan Pich i Pon i el seu partit (lerrouxista o radical). Després de la guerra, Esperanza Morlans, vídua de Pich i Pon, va vendre la propietat a Joan Vilà Blanco i Blanca Reyes Planas, d'on pren el nom.

Bibliografia

CALAF ROCA, Raimon (2023). *Catàleg de masies, cases rurals i altres construccions en sòl no urbanitzable. Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de Sant Vicenç de Montalt*. Document no vigent.

CAMPOY, Josep Lluís i BOBA, Assumpta (2009). *Catàleg de protecció de béns i paisatges del Pla d'Ordenació Urbanística municipal de Sant Vicenç de Montalt*. Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt. Document no vigent.

CAÑO, Antònia [coord.] (2022). *5 cases amb història*. Sant Vicenç de Montalt. Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt.

PÉREZ I FERNÁNDEZ, German i MEDINA ESPIGARES, Gabriel (2023). *Document d'aprovació inicial del Pla d'Ordenació Urbanística municipal de Sant Vicenç de Montalt. Document 5: Catàleg de béns protegits*. Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt. Document no aprovat.

SELLARÉS SERRA, Jordi (2024). *Les ambaixades a les tres viles: Caldes d'Estrac, Sant Andreu de Llavaneres i Sant Vicenç de Montalt*. Alfa Books

Enllaços d'interès:

[Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya.](#)

